Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 5ης Δεκεμβρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διαδικασία ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής – Κανονισμός (ΕΚ) 1896/2006 – Ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής που έχει κηρυχθεί εκτελεστή – Διασυνοριακή επίδοση και κοινοποίηση δικαστικών και εξώδικων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΚ) 1393/2007 – Έλλειψη έγκυρης επίδοσης ή κοινοποίησης που διαπιστώνεται κατά την εκτέλεση – Εθνική ρύθμιση η οποία προβλέπει ένδικο βοήθημα που παρέχει στον καθού τη δυνατότητα να ζητήσει την κήρυξη της ακυρότητας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής – Έννομες συνέπειες – Υποχρέωση του επιληφθέντος δικαστηρίου να κηρύξει την ακυρότητα της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής»

Στην υπόθεση C-389/23,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Amtsgericht Wedding (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Wedding, Γερμανία) με απόφαση της 19ης Μαΐου 2023, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Ιουνίου 2023, στο πλαίσιο της δίκης

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

κατά

Oranzherii Gimel II EOOD,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen (εισηγητή), πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα του δευτέρου τμήματος, M. L. Arastey Sahún, πρόεδρο του πέμπτου τμήματος, και J. Passer, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, εκπροσωπούμενη από τους W. Kreuzer και F. Sturm, Rechtsanwälte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Oranzherii Gimel II EOOD, εκπροσωπούμενη από τον W. Hoffmann, Rechtsanwalt,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον S. Noë και την J. Vondung,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (ΕΕ 2006, L 399, σ. 1), και του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με έδρα τη Γερμανία, και της Oranzherii Gimel II EOOD (στο εξής: Oranzherii), μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με έδρα τη Βουλγαρία, με αντικείμενο την εκτέλεση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 1896/2006

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9, 10, 24 και 26 του κανονισμού 1896/2006 έχουν ως εξής:

«(9) Στόχος του παρόντος κανονισμού είναι η απλούστευση, επιτάχυνση και μείωση των εξόδων της εκδίκασης διαφορών για διασυνοριακές υποθέσεις όσον αφορά μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις με τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής· επίσης, η εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των ευρωπαϊκών διαταγών πληρωμής σε όλα τα κράτη μέλη, με τη θέσπιση ελάχιστων κανόνων, η τήρηση των οποίων καθιστά περιττές τυχόν ενδιάμεσες διαδικασίες στο κράτος μέλος εκτέλεσης πριν από την αναγνώριση και την εκτέλεση.

(10) Η διαδικασία που θεσπίζει ο παρών κανονισμός θα πρέπει να αποτελέσει συμπληρωματικό και προαιρετικό μέσο για τον αιτούντα, ο οποίος διατηρεί την πλήρη ευχέρεια προσφυγής στη διαδικασία που προβλέπει το εθνικό δίκαιο. Συνεπώς, ο παρών κανονισμός δεν αντικαθιστά, ούτε εναρμονίζει τους υφιστάμενους μηχανισμούς είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων δυνάμει του εθνικού δικαίου.

[…]

(24) Η δήλωση αντιρρήσεων που κατατίθεται εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας θα πρέπει να περατώνει τη διαδικασία ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και να συνεπάγεται την αυτόματη μεταφορά της υπόθεσης σε τακτική πολιτική διαδικασία, εκτός εάν ο αιτών έχει ρητά ζητήσει τη λήξη της διαδικασίας σε μια τέτοια περίπτωση. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η έννοια της τακτικής πολιτικής διαδικασίας δεν θα πρέπει να ερμηνεύεται αναγκαστικά υπό την έννοια του εθνικού δικαίου.

[…]

(26) Τα δικαστικά έξοδα κατά το άρθρο 25 δεν θα πρέπει να περιλαμβάνουν, παραδείγματος χάριν, δικηγορικές αμοιβές ή τα έξοδα επίδοσης εγγράφων από φορέα άλλο πλην δικαστηρίου.»

4 Το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός αποσκοπεί:

α) στην απλούστευση, επιτάχυνση και μείωση των εξόδων της εκδίκασης διαφορών για διασυνοριακές υποθέσεις όσον αφορά μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις, με τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής,

και

β) στην εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των ευρωπαϊκών διαταγών πληρωμής σε όλα τα κράτη μέλη, με τη θέσπιση ελαχίστων κανόνων η τήρηση των οποίων καθιστά περιττές τυχόν ενδιάμεσες διαδικασίες στο κράτος μέλος εκτέλεσης πριν από την αναγνώριση και την εκτέλεση.

2. Ο αιτών δεν κωλύεται από τον παρόντα κανονισμό να επιδιώξει την ικανοποίηση αξίωσης κατά την έννοια του άρθρου 4, κάνοντας χρήση άλλης διαδικασίας προβλεπόμενης από το δίκαιο κράτους μέλους ή από το κοινοτικό δίκαιο.»

5 Το άρθρο 12 φέρει τον τίτλο «Έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής» και προβλέπει στις παραγράφους 3 και 5 τα εξής:

«3. Με την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, γνωστοποιείται στον καθού ότι έχει τις εξής δυνατότητες επιλογής:

α) να καταβάλει στον αιτούντα το ποσό το οποίο ορίζεται στη διαταγή·

ή

β) να αντιταχθεί στη διαταγή με την κατάθεση δήλωσης αντιρρήσεων στο δικαστήριο προέλευσης, που αποστέλλεται εντός 30 ημερών από την επίδοση ή την κοινοποίηση της διαταγής στον καθού.

[…]

5. Το δικαστήριο μεριμνά για την επίδοση ή την κοινοποίηση της διαταγής στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, τηρουμένων των ελαχίστων κανόνων που προβλέπονται στα άρθρα 13, 14 και 15.»

6 Το άρθρο 13 του κανονισμού φέρει τον τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση με αποδεικτικό παραλαβής εκ μέρους του καθού» και ορίζει τα εξής:

«Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής μπορεί να επιδίδεται ή να κοινοποιείται στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους στο οποίο πραγματοποιήθηκε η επίδοση ή κοινοποίηση, με έναν από τους ακόλουθους τρόπους:

α) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής και υπογράφεται από τον καθού,

β) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση, που βεβαιώνεται με έγγραφο το οποίο υπογράφεται από το αρμόδιο πρόσωπο που διενήργησε την επίδοση ή κοινοποίηση και το οποίο αναφέρει ότι ο καθού παρέλαβε το έγγραφο ή αρνήθηκε να το παραλάβει χωρίς νόμιμη αιτία, καθώς και την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης,

γ) ταχυδρομική επίδοση ή κοινοποίηση που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής, υπογράφεται δε και επιστρέφεται από τον καθού,

δ) επίδοση ή κοινοποίηση με ηλεκτρονικά μέσα, όπως τηλεομοιοτυπία ή ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής, υπογράφεται δε και επιστρέφεται από τον καθού.»

7 Το άρθρο 14 του κανονισμού 1896/2006 φέρει τον τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση χωρίς αποδεικτικό παραλαβής εκ μέρους του καθού» και ορίζει τα εξής:

«1. Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής μπορεί επίσης να επιδίδεται ή να κοινοποιείται στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους στο οποίο πραγματοποιήθηκε η επίδοση ή κοινοποίηση, με έναν από τους εξής τρόπους:

α) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση στην προσωπική διεύθυνση του καθού, σε πρόσωπα που συγκατοικούν με τον καθού ή εργάζονται εκεί,

β) στην περίπτωση που ο καθού είναι αυτοαπασχολούμενος ή νομικό πρόσωπο, προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση στον επαγγελματικό χώρο του καθού, σε πρόσωπα που απασχολούνται από αυτόν,

γ) τοποθέτηση της διαταγής στο γραμματοκιβώτιο του καθού,

δ) κατάθεση της διαταγής σε ταχυδρομικό γραφείο ή σε αρμόδια δημόσια αρχή και τοποθέτηση γραπτής γνωστοποίησης της εν λόγω κατάθεσης στο γραμματοκιβώτιο του καθού, εφόσον η γραπτή γνωστοποίηση διασαφηνίζει τον χαρακτήρα του εγγράφου ως δικογράφου ή το έννομο αποτέλεσμα της γνωστοποίησης ως επέχουσας θέση επίδοσης ή κοινοποίησης και σηματοδοτεί την έναρξη των προθεσμιών,

ε) ταχυδρομική αποστολή χωρίς απόδειξη σύμφωνα με την παράγραφο 3, εφόσον ο καθού έχει τη διεύθυνσή του στο κράτος μέλος προέλευσης,

στ) ηλεκτρονικά μέσα που πιστοποιούνται από αυτόματη επιβεβαίωση παραλαβής, εφόσον ο καθού έχει δεχθεί ρητώς αυτή τη μέθοδο επίδοσης ή κοινοποίησης εκ των προτέρων.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της παραγράφου 1 δεν γίνεται αποδεκτή, εάν η διεύθυνση του οφειλέτη δεν είναι γνωστή με βεβαιότητα.

3. Η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της παραγράφου 1, στοιχεία α), β), γ) και δ), πιστοποιείται μέσω:

α) εγγράφου το οποίο υπογράφεται από το αρμόδιο πρόσωπο που διενήργησε την επίδοση ή κοινοποίηση και το οποίο μνημονεύει:
   i) τον τρόπο επίδοσης ή κοινοποίησης που χρησιμοποιήθηκε,

   και
   ii) την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης,

   και
   iii) εάν η διαταγή επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σε άλλο πρόσωπο και όχι στον καθού, το όνομα του προσώπου αυτού και τη σχέση του με τον καθού,

   ή

β) βεβαίωσης παραλαβής εκ μέρους του προσώπου στο οποίο έγινε η επίδοση ή κοινοποίηση, για τους σκοπούς της παραγράφου 1, στοιχεία α) και β).»

8 Το άρθρο 15 του ίδιου κανονισμού φέρει τον τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση σε αντιπρόσωπο» και προβλέπει τα εξής:

«Η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει των άρθρων 13 ή 14 μπορεί να διενεργείται και στον αντιπρόσωπο του καθού.»

9 Το άρθρο 16 του εν λόγω κανονισμού φέρει τον τίτλο «Αντίθεση κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής» και ορίζει τα εξής:

«1. Ο καθού μπορεί να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης χρησιμοποιώντας το τυποποιημένο έντυπο F που παρατίθεται στο Παράρτημα VI, το οποίο του παρέχεται μαζί με την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.

2. Η δήλωση αντιρρήσεων πρέπει να αποστέλλεται εντός 30 ημερών από την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης της διαταγής στον καθού.

[…]»

10 Το άρθρο 18 του κανονισμού φέρει τον τίτλο «Εκτελεστότητα» και ορίζει τα εξής:

«1. Εάν, εντός της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, λαμβάνοντας υπόψη κατάλληλο χρονικό διάστημα ώστε το δικόγραφο της δήλωσης να φτάσει, δεν έχει υποβληθεί δήλωση αντιρρήσεων ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης, το δικαστήριο κηρύσσει αμελλητί εκτελεστή την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, χρησιμοποιώντας το τυποποιημένο έντυπο G που παρατίθεται στο Παράρτημα VII. Το δικαστήριο προέλευσης επαληθεύει την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης.

2. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 1, οι τυπικές προϋποθέσεις της εκτελεστότητας διέπονται από το δίκαιο του κράτους μέλους προέλευσης.

3. Το δικαστήριο αποστέλλει στον αιτούντα την εκτελεστή ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.»

11 Το άρθρο 26 του κανονισμού 1896/2006 φέρει τον τίτλο «Σχέση με το εθνικό δικονομικό δίκαιο» και προβλέπει τα εξής:

«Όλα τα δικονομικά ζητήματα που δεν ρυθμίζονται ρητά με τον παρόντα κανονισμό διέπονται από το εθνικό δίκαιο.»

12 Το άρθρο 27 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξώδικων πράξεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις [(ΕΕ 2000, L 160, σ. 37)].»

Ο κανονισμός 1393/2007

13 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007 προβλέπει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις όταν μια δικαστική ή εξώδικη πράξη πρέπει να διαβιβασθεί από ένα κράτος μέλος σε άλλο για να επιδοθεί ή να κοινοποιηθεί. Δεν εφαρμόζεται σε φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή όταν πρόκειται για την ευθύνη του κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας (“acta iure imperii”).»

14 Το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού φέρει τον τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση των πράξεων» και ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η υπηρεσία παραλαβής επιδίδει ή κοινοποιεί την πράξη ή μεριμνά προς τούτο σύμφωνα είτε με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής, είτε με την ειδική μέθοδο που ζήτησε η υπηρεσία διαβίβασης, εφόσον αυτή δεν αντιβαίνει στο δίκαιο του εν λόγω κράτους μέλους.»

15 Κατά το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Άρνηση παραλαβής της πράξης»:

«1. Η υπηρεσία παραλαβής ενημερώνει τον παραλήπτη, μέσω της έντυπης βεβαίωσης που εμφαίνεται στο παράρτημα ΙΙ, ότι μπορεί να αρνηθεί την παραλαβή κατά τη χρονική στιγμή της επίδοσης ή κοινοποίησης ή μπορεί να επιστρέψει την πράξη στην υπηρεσία παραλαβής εντός μιας εβδομάδας, εφόσον η πράξη που επιδίδεται ή κοινοποιείται δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε μία από τις ακόλουθες γλώσσες:

α) σε γλώσσα την οποία ο παραλήπτης κατανοεί, ή

β) στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους παραλαβής ή, εάν αυτό το κράτος έχει περισσότερες επίσημες γλώσσες, στην επίσημη ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου όπου πρόκειται να γίνει η επίδοση ή η κοινοποίηση.

2. Εάν η υπηρεσία παραλαβής πληροφορηθεί ότι ο παραλήπτης αρνήθηκε να παραλάβει την πράξη σύμφωνα με την παράγραφο 1, ενημερώνει αμέσως την υπηρεσία διαβίβασης με την έντυπη βεβαίωση του άρθρου 10, και επιστρέφει την αίτηση και τις πράξεις των οποίων ζητείται η μετάφραση.

3. Εάν ο παραλήπτης αρνήθηκε να παραλάβει την πράξη βάσει της παραγράφου 1, τούτο μπορεί να θεραπευθεί μέσω της επίδοσης και κοινοποίησης στον παραλήπτη, βάσει του παρόντος κανονισμού, της πράξης συνοδευόμενης από μετάφραση σε μια από τις γλώσσες που προβλέπονται στην παράγραφο 1. Στην περίπτωση αυτή, η ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης της πράξης είναι η ημερομηνία κατά την οποία η πράξη, συνοδευόμενη από μετάφραση, επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής. Όταν όμως, σύμφωνα με το δίκαιο κράτους μέλους, μια πράξη πρέπει να επιδοθεί ή να κοινοποιηθεί εντός τακτής προθεσμίας, λαμβάνεται υπόψη για τον αιτούντα η ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης του πρωτοτύπου της πράξης, όπως καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 2.

[…]»

Το γερμανικό δίκαιο

16 Το άρθρο 1092a του Zivilprozessordnung (κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: ZPO) φέρει τον τίτλο «Ένδικα βοηθήματα σε περίπτωση μη νομότυπης κοινοποίησης ή επίδοσης της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής» και έχει ως εξής:

«(1) Ο καθού μπορεί να ζητήσει την κήρυξη της ακυρότητας της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, εφόσον η εν λόγω διαταγή πληρωμής

1. δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί

2. έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί κατά τρόπο που δεν συνάδει επαρκώς με τις απαιτήσεις των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού [1896/2006].

Η αίτηση υποβάλλεται εντός ενός μηνός από το χρονικό σημείο κατά το οποίο ο καθού έλαβε ή θα μπορούσε να έχει λάβει γνώση της έκδοσης της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ή της απουσίας επίδοσης ή κοινοποίησης. Αν το δικαστήριο κρίνει βάσιμη την αίτηση για έναν από τους λόγους που αναφέρονται στην πρώτη περίοδο, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής κηρύσσεται άκυρη.

(2) Εφόσον το δικαστήριο κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης σύμφωνα με την παράγραφο 1, πρώτη περίοδος, έχει ήδη κηρύξει εκτελεστή την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής σύμφωνα με το άρθρο 18 του κανονισμού [1896/2006] και πλέον έχει κάνει δεκτή την αίτηση, κηρύσσει ανεπίτρεπτη την αναγκαστική εκτέλεση της διαταγής πληρωμής. Η παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, εφαρμόζεται αναλόγως.

(3) Το δικαστήριο αποφασίζει με διάταξη. Η διάταξη δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα. Το άρθρο 1092, παράγραφοι 2 έως 4, εφαρμόζεται αναλόγως.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

17 Κατόπιν αιτήσεως της Bulgarfrukt, το Amtsgericht Wedding (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Wedding, Γερμανία), το οποίο είναι το αιτούν δικαστήριο, εξέδωσε ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής εις βάρος της Oranzherii στις 4 Ιανουαρίου 2019.

18 Η βουλγαρική υπηρεσία παραλαβής βεβαίωσε ότι η διαταγή αυτή επιδόθηκε στις 26 Ιουλίου 2019, δυνάμει του κανονισμού 1393/2007. Εντούτοις, η εν λόγω βεβαίωση δεν διευκρινίζει τον τρόπο επίδοσης που χρησιμοποιήθηκε, πλην όμως επισημαίνεται, στη βουλγαρική γλώσσα, ότι «[ο] ενδιαφερόμενος έχει εγκαταλείψει τη διεύθυνση αυτήν και η [τρέχουσα] διεύθυνσή του δεν είναι καταχωρισμένη στο μητρώο. Οι αποφάσεις […] θεωρούνται ότι επιδόθηκαν ή κοινοποιήθηκαν προσηκόντως».

19 Στις 24 Απριλίου 2020, τεκμαίροντας ότι η επίδοση ήταν νομότυπη, το αιτούν δικαστήριο κήρυξε την ως άνω ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής εκτελεστή δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006.

20 Με τηλεομοιοτυπία της 1ης Μαρτίου 2021, η Oranzherii υπέβαλε δήλωση αντιρρήσεων κατά της εν λόγω ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, υποστηρίζοντας ότι έλαβε γνώση αυτής για πρώτη φορά στις 24 Φεβρουαρίου 2021, στο πλαίσιο μέτρων αναγκαστικής εκτελέσεως.

21 Αφού το αιτούν δικαστήριο ενημέρωσε την Oranzherii για τα ένδικα βοηθήματα που έχει στη διάθεσή της, η εν λόγω εταιρία άσκησε, με υπόμνημα της 25ης Μαρτίου 2021, το ένδικο βοήθημα που προβλέπει το άρθρο 1092a του ZPO.

22 Όσον αφορά το εν λόγω ένδικο βοήθημα, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 1092a του ZPO και στρέφεται κατά ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, το αιτούν δικαστήριο εκφράζει, καταρχάς, αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα του άρθρου 1092a με το δίκαιο της Ένωσης.

23 Συγκεκριμένα, επιβάλλοντας στο επιληφθέν δικαστήριο την υποχρέωση να κηρύξει την ακυρότητα ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής η οποία είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε νομοτύπως, η γερμανική ρύθμιση είναι απαιτητικότερη από τις αρχές που απορρέουν από την απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144), κατά την οποία στις περιπτώσεις αυτές επέρχεται ακυρότητα της κήρυξης της εκτελεστότητας της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

24 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, πρώτον, ότι το άρθρο 1092a, παράγραφος 1, του ZPO αντιβαίνει στις διατάξεις των άρθρων 16 και 17 του κανονισμού 1896/2006, καθόσον καθιστά δυνατή την πρόωρη άσκηση ένδικου βοηθήματος, μολονότι η προθεσμία υποβολής δήλωσης αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν έχει ακόμη αρχίσει να τρέχει.

25 Δεύτερον, αν ο καθού πληροφορούνταν τυχαίως την ύπαρξη ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής εις βάρος του και ασκούσε ένδικο βοήθημα δυνάμει του άρθρου 1092a του ZPO, ο επιληφθείς δικαστής θα έπρεπε να περατώσει την οικεία ευρωπαϊκή διαδικασία διαταγής πληρωμής αντί να διατάξει νέα επίδοση που επιφέρει τις έννομες συνέπειες των άρθρων 16 και 17 του κανονισμού 1896/2006.

26 Τρίτον, το ένδικο βοήθημα που προβλέπεται στο άρθρο 1092a του ZPO θα μπορούσε να παρακωλύσει την πρακτική αποτελεσματικότητα του ως άνω κανονισμού, ο οποίος αποσκοπεί στη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς μέσω της άρσης των εμποδίων στην ομαλή διεξαγωγή των αστικών διαδικασιών, δεδομένου ότι ο εκάστοτε δανειστής θα μπορούσε να αποθαρρυνθεί από το να προσφύγει στην ευρωπαϊκή διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής λόγω του κινδύνου η άσκηση του ενδίκου βοηθήματος βάσει του άρθρου 1092a του ZPO να δημιουργήσει προσκόμματα στην εκτέλεση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που θα έχει εκδοθεί στο μεταξύ.

27 Τέταρτον, η αρχή που απορρέει από την απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157), κατά την οποία η μη διαβίβαση εντύπου προβλεπόμενου από τον κανονισμό 1393/2007 δεν συνεπάγεται την ακυρότητα της οικείας επίδοσης συνολικά, αλλά απαιτεί το επιληφθέν δικαστήριο να θεραπεύσει εκ των υστέρων την παράλειψη αυτή, πρέπει επίσης να ισχύει στο πλαίσιο της διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που θεσπίζει ο κανονισμός 1896/2006 (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675).

28 Πέμπτον και τελευταίο, ο κανονισμός (ΕΕ) 2020/1784 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2020, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») (ΕΕ 2020, L 405, σ. 40), προβλέπει πλέον, στο άρθρο 12, παράγραφοι 5 και 6, διατάξεις που αφορούν τη δυνατότητα τακτοποίησης μιας παράτυπης επίδοσης, χωρίς οι σχετικές παρατυπίες να συνεπάγονται την ακυρότητα της επίδοσης στο σύνολό της.

29 Το αιτούν δικαστήριο εξετάζει εν συνεχεία το ζήτημα ότι το επιληφθέν δικαστήριο, όταν κάνει δεκτό ένδικο βοήθημα δυνάμει του άρθρου 1092a του ZPO, ενώ έχει ήδη κηρύξει εκτελεστή ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, υποχρεούται επίσης, δυνάμει του εν λόγω άρθρου 1092a, να κηρύξει ανεπίτρεπτη την αναγκαστική εκτέλεση δυνάμει της εν λόγω διαταγής πληρωμής, όπερ έχει ως συνέπεια την οριστική παρακώλυση της εκτέλεσης, ενώ, σε περίπτωση απλής ακυρότητας της κήρυξης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ως εκτελεστής, η διαταγή αυτή θα μπορούσε ενδεχομένως, κατόπιν νέας νομότυπης επίδοσης, να καταστεί εκτελεστή.

30 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν ο καθού μπορεί νομίμως να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά υφιστάμενης διαταγής πληρωμής πριν από τη νομότυπη επίδοσή της σε αυτόν, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 49 της αποφάσεως της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144), ότι η διαδικασία υποβολής δήλωσης αντιρρήσεων που προβλέπεται στα άρθρα 16 και 17 του κανονισμού 1896/2006 δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής υπό τέτοιες περιστάσεις.

31 Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, εάν όφειλε να προβεί σε νέα επίδοση σύμφωνη με τους ελάχιστους κανόνες του κανονισμού αυτού, το ίδιο θα ενημέρωνε τον καθού προκειμένου να υποβάλει, προληπτικώς, νέα δήλωση αντιρρήσεων. Ωστόσο, το ζήτημα αν ο καθού είναι σε θέση να αμυνθεί αποτελεσματικά κατά ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν μπορεί να εξαρτάται από έναν τυχαίο παράγοντα που έγκειται στην καλή θέληση του επιληφθέντος δικαστηρίου.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Amtsgericht Wedding (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Wedding) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχουν ο κανονισμός [1393/2007] και ο κανονισμός [1896/2006] την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία ορίζει ότι μια ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής πρέπει να κηρύσσεται άκυρη από το δικαστήριο που επιλαμβάνεται ενδίκου βοηθήματος κατ' αυτής, εάν η διαταγή είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε στον καθού είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε νομίμως;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα: έχουν οι προμνησθέντες κανονισμοί την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτούς εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία ορίζει ότι αναγκαστική εκτέλεση επισπευδόμενη δυνάμει ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής πρέπει να κηρύσσεται ανεπίτρεπτη εάν η εν λόγω διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε στον καθού είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε νομίμως;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα: έχει ο κανονισμός 1896/2006 την έννοια ότι ένας καθού που τελεί εν γνώσει της έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν μπορεί να υποβάλει παραδεκτώς δήλωση αντιρρήσεων κατ' αυτής εάν αυτή είτε δεν του επιδόθηκε ή δεν του κοινοποιήθηκε είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε νομίμως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

33 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν οι διατάξεις του κανονισμού 1896/2006, σε συνδυασμό με εκείνες του κανονισμού 1393/2007, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας, σε περίπτωση που ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε στον καθού είτε επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε κατά παράβαση των ελάχιστων κανόνων των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται ενδίκου βοηθήματος κατά της διαταγής αυτής υποχρεούται να κηρύξει την ακυρότητά της.

34 Πρώτον, επισημαίνεται ότι από την αιτιολογική σκέψη 9 και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1896/2006 προκύπτει ότι σκοπός του κανονισμού είναι, μεταξύ άλλων, η απλούστευση, η επιτάχυνση και η μείωση των εξόδων της εκδίκασης διαφορών σε διασυνοριακές υποθέσεις όσον αφορά μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις με τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, σκέψη 20).

35 Η εν λόγω απλοποιημένη και ομοιόμορφη διαδικασία δεν διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν. Ειδικότερα, ο καθού λαμβάνει γνώση της έκδοσης της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μόνον όταν αυτή του επιδίδεται ή του κοινοποιείται και μόνον κατά τον ίδιο χρόνο λαμβάνει γνώση, όπως προκύπτει από το άρθρο 12, παράγραφος 3, του κανονισμού 1896/2006, της δυνατότητάς του είτε να καταβάλει στον αιτούντα το ποσό το οποίο ορίζεται στη διαταγή είτε να αντιταχθεί στη διαταγή με την υποβολή δήλωσης αντιρρήσεων στο δικαστήριο προέλευσης (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Η δυνατότητα του καθού να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων έχει ως σκοπό να αντισταθμίσει το γεγονός ότι το σύστημα που καθιερώνει ο κανονισμός 1896/2006 δεν προβλέπει τη συμμετοχή του καθού στην ευρωπαϊκή διαδικασία για την έκδοση διαταγής πληρωμής, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την απαίτηση μετά την έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (αποφάσεις της 22ας Οκτωβρίου 2015, Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, σκέψη 28, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Η δήλωση αυτή έχει ως αποτέλεσμα την περάτωση της ευρωπαϊκής διαδικασίας για την έκδοση διαταγής πληρωμής και προκαλεί την αυτόματη μετάβαση της διαφοράς στην τακτική διαδικασία, είτε πρόκειται για την ευρωπαϊκή διαδικασία μικροδιαφορών που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΚ) 861/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για τη θέσπιση ευρωπαϊκής διαδικασίας μικροδιαφορών (ΕΕ 2007, L 199, σ. 1), είτε για οποιαδήποτε άλλη κατάλληλη εθνική διαδικασία της πολιτικής δικονομίας, εκτός εάν ο αιτών

έχει ζητήσει ρητά να λήξει η διαδικασία στην περίπτωση υποβολής δήλωσης αντιρρήσεων (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, σκέψη 31, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, σκέψη 23).

38 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι κάθε ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής την οποία αφορά ο κανονισμός 1896/2006 πρέπει να επιδίδεται ή να κοινοποιείται σύμφωνα με τους ελάχιστους κανόνες που προβλέπονται στα άρθρα 13 έως 15 του κανονισμού αυτού. Σε περίπτωση μη τηρήσεως των εν λόγω ελάχιστων κανόνων, διακυβεύεται η ισορροπία μεταξύ των επιδιωκόμενων από τον κανονισμό σκοπών της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας, αφενός, και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, αφετέρου (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St Georgen, C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144, σκέψη 37).

39 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, ελλείψει επιδόσεως ή κοινοποιήσεως συνάδουσας προς τους ως άνω ελάχιστους κανόνες, η προθεσμία υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων δεν αρχίζει να τρέχει, οπότε τίθεται εν αμφιβόλω το κύρος των διαδικασιών που εξαρτώνται από την πάροδο της προθεσμίας αυτής, όπως, μεταξύ άλλων, η κήρυξη της εκτελεστότητας του άρθρου 18 του κανονισμού 1896/2006, ακόμα και αν οι διαδικασίες αυτές έχουν ήδη κινηθεί (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St Georgen, C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144, σκέψη 43).

40 Τρίτον, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1896/2006, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης του 9, προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός περιέχει τους «ελάχιστους κανόνες» που θεσπίζονται για τη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των ευρωπαϊκών διαταγών πληρωμής. Ο εν λόγω κανονισμός καθιερώνει ενιαίο σύστημα εισπράξεως, διασφαλίζοντας πανομοιότυπες προϋποθέσεις για δανειστές και οφειλέτες σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, προβλέποντας συγχρόνως την εφαρμογή του δικονομικού δικαίου των κρατών μελών για όλα τα δικονομικά ζητήματα που δεν ρυθμίζονται ρητώς από τον ίδιο κανονισμό (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, σκέψη 28, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Εφόσον ο κανονισμός 1896/2006 σιωπά ως προς τα τυχόν ένδικα βοηθήματα που έχει στη διάθεσή του ο καθού όταν προκύπτει το πρώτον μετά την κήρυξη ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ως εκτελεστής ότι η διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε κατά τρόπο συνάδοντα προς τους ελάχιστους κανόνες που θεσπίζονται με τα άρθρα 13 έως 15 του ως άνω κανονισμού, τα εν λόγω δικονομικά ζητήματα εξακολουθούν να διέπονται από το εθνικό δίκαιο, σύμφωνα με το άρθρο 26 του κανονισμού αυτού (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St Georgen, C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144, σκέψεις 46 και 47).

42 Τέταρτον, όσον αφορά τα ζητήματα σχετικά με την επίδοση ή την κοινοποίηση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που δεν ρυθμίζονται από τον κανονισμό 1896/2006, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτά πρέπει, κατά περίπτωση, να επιλύονται σύμφωνα με τον κανονισμό 1393/2007, δεδομένου ότι το άρθρο 27 του κανονισμού 1896/2006 ορίζει ότι ο κανονισμός αυτός δεν θίγει την εφαρμογή του κανονισμού 1348/2000 και δεδομένου επίσης ότι ο τελευταίος αυτός κανονισμός καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 1393/2007, του οποίου το άρθρο 25, παράγραφος 2, διευκρινίζει ότι κάθε παραπομπή στον κανονισμό 1348/2000 νοείται ως παραπομπή στον κανονισμό 1393/2007 (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψεις 39 και 40).

43 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 1393/2007 προβλέπει, στο άρθρο 8, παράγραφος 1, τη δυνατότητα του παραλήπτη της προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξεως να αρνηθεί την παραλαβή της, για τον λόγο ότι η επίμαχη πράξη δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε γλώσσα την οποία τεκμαίρεται ότι κατανοεί (απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, σκέψη 49).

44 Ειδικότερα, πρέπει να διασφαλίζεται όχι μόνον ότι ο παραλήπτης πράξεως όντως παραλαμβάνει την επίμαχη πράξη, αλλά και ότι αυτός είναι σε θέση να πληροφορηθεί και να κατανοήσει πραγματικά και πλήρως το νόημα και το περιεχόμενο της διαδικασίας που έχει κινηθεί σε βάρος του στην αλλοδαπή, ώστε να μπορεί να προετοιμάσει την άμυνά του λυσιτελώς και να προβάλει τα δικαιώματά του στο κράτος μέλος προέλευσης (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Ωστόσο, για να μπορεί το δικαίωμα αρνήσεως του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007 να παραγάγει λυσιτελώς τα αποτελέσματά του, είναι αναγκαίο ο παραλήπτης της πράξεως να έχει επαρκώς ενημερωθεί για την ύπαρξη του δικαιώματος αυτού μέσω του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος II του εν λόγω κανονισμού (πρβλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, σκέψεις 53 και 54).

46 Το Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι ο φορέας που είναι υπεύθυνος για την κοινοποίηση ή την επίδοση υποχρεούται, σε κάθε περίπτωση και χωρίς να διαθέτει περιθώριο εκτίμησης, να γνωστοποιεί στον παραλήπτη πράξεως ότι έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την παραλαβή της πράξεως αυτής, χρησιμοποιώντας συστηματικά προς τούτο το εν λόγω τυποποιημένο έντυπο (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Όταν μια πράξη επιδίδεται ή κοινοποιείται στον παραλήπτη της χωρίς να επισυνάπτεται το εν λόγω έντυπο, η υπηρεσία παραλαβής πρέπει να θεραπεύσει την παράλειψη αυτή ενημερώνοντάς τον αμέσως για το δικαίωμά του να αρνηθεί την παραλαβή της και διαβιβάζοντάς του το σχετικό έντυπο (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η παράλειψη επισύναψης του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος II του κανονισμού 1393/2007 δεν μπορεί να συνεπάγεται την ακυρότητα ούτε της προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξεως ούτε της διαδικασίας επιδόσεως ή κοινοποιήσεως, δεδομένου ότι η συνέπεια αυτή δεν συμβαδίζει με τον επιδιωκόμενο από τον εν λόγω κανονισμό σκοπό, ο οποίος έγκειται στην άμεση, ταχεία και αποτελεσματική διαβίβαση πράξεων, μεταξύ των κρατών μελών, σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Επομένως, μια εθνική ρύθμιση δεν μπορεί να ορίζει, χωρίς τούτο να συνιστά παράβαση του κανονισμού 1393/2007, ότι η έλλειψη του ως άνω τυποποιημένου εντύπου πρέπει να επιφέρει ως κύρωση την ακυρότητα (πρβλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, σκέψη 62).

50 Η απάντηση στα ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου πρέπει να δοθεί ακριβώς υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

51 Εν προκειμένω, από τις διαπιστώσεις του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι η επίδοση στην οποία προέβη η υπηρεσία παραλαβής προδήλως δεν πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006, δεδομένου ότι η καθής της κύριας δίκης έλαβε γνώση της ύπαρξης της επίμαχης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μόλις κατά τον χρόνο εκτέλεσής της.

52 Συναφώς, από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 39 και 41 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει, αφενός, ότι η κήρυξη της εκτελεστότητας μιας τέτοιας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής πρέπει να θεωρείται ανίσχυρη και, αφετέρου, ότι το εθνικό δίκαιο διέπει τα ένδικα βοηθήματα που ενδεχομένως διαθέτει ο καθού όταν προκύπτει μόνον μετά την κήρυξη αυτή ότι η διαταγή πληρωμής δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε κατά τρόπο που συνάδει προς τους ελάχιστους κανόνες των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006.

53 Εν προκειμένω, το γερμανικό δίκαιο προβλέπει, στο άρθρο 1092a του ZPO, ένα τέτοιο ένδικο βοήθημα, στο πλαίσιο του οποίου το επιληφθέν δικαστήριο υποχρεούται να κηρύξει άκυρη μια ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής όπως η ανωτέρω.

54 Στην περίπτωση, όμως, που μια ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδίδεται ή δεν κοινοποιείται στον καθού είτε δεν επιδίδεται ή δεν κοινοποιείται κατά τρόπο συνάδοντα προς τους θεσπιζόμενους στα άρθρα 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006 ελάχιστους κανόνες, ο καθού δεν λαμβάνει τα αναγκαία έντυπα, ιδίως εκείνο που περιέχει την οικεία ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής και εκείνο που τον πληροφορεί για το δικαίωμά του να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά της διαταγής αυτής, και, ως εκ τούτου, δεν πληροφορείται νομοτύπως την ύπαρξη και τη βάση της εις βάρος του εκδοθείσας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St Georgen, C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144, σκέψη 41).

55 Ως εκ τούτου, η μη επίδοση ή η μη κοινοποίηση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ή η μη τήρηση των ελάχιστων κανόνων που θεσπίζουν τα άρθρα 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006 πρέπει να διακρίνονται από την έλλειψη κοινοποιήσεως, στον παραλήπτη επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξεως, του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού 1393/2007, με το οποίο ο παραλήπτης ενημερώνεται για το δικαίωμά του να αρνηθεί την παραλαβή της πράξης στην περίπτωση που η πράξη δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε γλώσσα την οποία τεκμαίρεται ότι κατανοεί.

56 Μολονότι, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 47 και 48 της παρούσας αποφάσεως, η παράλειψη του εν λόγω τυποποιημένου εντύπου πρέπει να θεραπευθεί αμελλητί από την υπηρεσία παραλαβής και η διαταγή πληρωμής δεν μπορεί να κηρυχθεί άκυρη, διότι άλλως θα διακυβευόταν ο σκοπός που επιδιώκει ο κανονισμός 1393/2007, εντούτοις επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ως άνω νομολογία δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση που ο εθνικός δικαστής κηρύσσει την ακυρότητα ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε ή επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε κατά παράβαση των ελάχιστων κανόνων των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006, δεδομένου ότι μια τέτοια κήρυξη ακυρότητας συνάδει προς τους σκοπούς του κανονισμού 1896/2006.

57 Πράγματι, εφόσον η οφειλή που αποτελεί την αφετηρία της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής αμφισβητείται, όπερ προδήλως συμβαίνει όταν ο καθού ασκεί ένδικο βοήθημα κατά της εκτέλεσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής της οποίας η επίδοση ή η κοινοποίηση ενέχει παρατυπίες, η ειδική διαδικασία την οποία διέπει ο κανονισμός 1896/2006 δεν εφαρμόζεται πλέον, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του

κανονισμού αυτού, οι σκοποί της απλοποίησης, της ταχύτητας και της μείωσης των εξόδων που επιδιώκει ο κανονισμός αυτός έχουν σημασία μόνον όσον αφορά μη αμφισβητούμενες αξιώσεις (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, eco cosmetics και Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144, σκέψη 39, και της 13ης Ιουνίου 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, σκέψη 42).

58 Στο πλαίσιο αυτό δεν είναι κρίσιμο ούτε το γεγονός ότι ο καθού λαμβάνει γνώση της ύπαρξης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής της οποίας η επίδοση ή η κοινοποίηση εμφανίζει παρατυπίες τυχαίως ή κατά την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής ούτε το χρονικό σημείο κατά το οποίο ο καθού αμφισβητεί την απαίτηση που αποτελεί το αντικείμενο της διαταγής πληρωμής, δεδομένου ότι το ένδικο βοήθημα που διαθέτει ασκείται κατ' ανάγκην, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως, πριν ακόμη αρχίσει να τρέχει η προβλεπόμενη στο άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 προθεσμία για την υποβολή δήλωσης αντιρρήσεων.

59 Εξάλλου, το γεγονός ότι εναπόκειται στον αιτούντα να αντιμετωπίσει τους ενδεχόμενους κινδύνους που συνδέονται με τη μη επίδοση ή μη κοινοποίηση ή με την επίδοση ή κοινοποίηση που δεν πληροί τους ελάχιστους κανόνες των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006 αποτελεί απόρροια του συγκερασμού των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός, ήτοι της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας, αφενός, και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, αφετέρου.

60 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, κατά το οποίο ο αιτών «δεν κωλύεται από τον παρόντα κανονισμό να επιδιώξει την ικανοποίηση αξίωσης […] κάνοντας χρήση άλλης διαδικασίας προβλεπόμενης από το δίκαιο κράτους μέλους ή από το κοινοτικό δίκαιο», η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είναι προαιρετική διαδικασία η οποία δεν υποκαθιστά άλλες υφιστάμενες διαδικασίες.

61 Επιπροσθέτως, καμία διάταξη του κανονισμού 1896/2006 δεν απαγορεύει, καταρχήν, στον ενδιαφερόμενο δανειστή, σε περίπτωση απορρίψεως αιτήσεως για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, να προβάλει ενδεχομένως την απαίτησή του στο πλαίσιο νέας ευρωπαϊκής διαδικασίας διαταγής πληρωμής.

62 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του κανονισμού 1896/2006, σε συνδυασμό με εκείνες του κανονισμού 1393/2007, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας, σε περίπτωση που ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε στον καθού είτε επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε κατά παράβαση των ελάχιστων κανόνων των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται ενδίκου βοηθήματος κατά της διαταγής αυτής υποχρεούται να κηρύξει την ακυρότητά της.

Επί του δευτέρου και τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

63 Δεδομένης της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, σε συνδυασμό με εκείνες του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου,

έχουν την έννοια ότι:

δεν αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας, σε περίπτωση που ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είτε δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε στον καθού είτε επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε κατά παράβαση των ελάχιστων κανόνων των άρθρων 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται ενδίκου βοηθήματος κατά της διαταγής αυτής υποχρεούται να κηρύξει την ακυρότητά της.

(υπογραφές)